

Čís. 3702.

Třidenní lhůta k podpisu zmateční stížnosti advokátem (§ 1 čís. 3 druhá věta nov. čís. 3 (1878) je podle § 6 tr. ř. lhůtou nepřekročitelnou; její nedodržení má pro obžalovaného v zápětí ztrátu opravného prostředku zmateční stížnosti.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1929, Zm I 584/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání stížnost obžalovaného do usnesení krajského soudu v Litoměřicích ze dne 21. června 1929, jímž byla odmítnuta podle § 1 čís. 3 novely ku tr. ř. jeho zmateční stížnost do rozsudku téhož soudu ze dne 16. května 1929, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem zpronevěry podle § 461 tr. zák.

Důvody:

Lze ponechti stranou, zda vzhledem k tomu, že si obžalovaný po vynesení rozsudku a po náležitém ponaučení jen »vyhradil« opravné prostředky, a to nejen odvolání, nýbrž i zmateční stížnost a že pak ve třidenní lhůtě § 284 (prvý odst.) tr. ř. podal (ohlásil) do rozsudku »odvolání«, lze považovati zmateční stížnost za vůbec ohlášenu a zda v důsledku toho by bylo lze provedení zmateční stížnosti, obžalovaným samým sepsané a dne 25. května 1929 došlé, přijati na soud. Odpovídáť napadené usnesení dojista zákonu. Neboť třidenní lhůta, určená podle druhé věty čís. 3 § 1 novely k tr. ř. k podpisu zmateční stížnosti advokátem, je podle § 6 tr. ř. lhůtou nepřekročitelnou, takže její nedodržení má pro obžalovaného v zápětí ztrátu opravného prostředku zmateční stížnosti. Obžalovaný lhůtu tu nedodržel a byla proto jeho zmateční stížnost, dne 18. května 1929 opovězená a dne 25. května t. r. provedená, soudem první stolice podle § 1 čís. 3 novely k tr. ř. právem odmítnuta. V důsledku toho, co řečeno, je ovšem i provedení zmateční stížnosti, jež podal obhájce až teprve po uplynutí oné neprodlužitelné a nepřekročitelné lhůty, opožděno a nelze k němu přihlížeti. Stížnost jest proto bezdůvodná a bylo ji zamítnouti.

Čís. 3703.

Přísluší-li pachateli proti podvedenému protipohledávka ve výši odpovídající vylákaným částkám, nebo pokládá-li aspoň subjektivně takovou pohledávku za existentní, je po případě ona jsoucnost protipohledávky nebo tento opravdový pocit oprávnění způsobilý, vyloučiti zlý úmysl v § 1 tr. zák., pokud se týče poškozovací úmysl v § 197 tr. zák. předpokládáný.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1929, Zm I 600/29.)